

O BISERICĂ TRANSFORMATĂ UMBLĂ CU CRISTOS

CREDINCIOSUL TRANSFORMAT PRACTICĂ

DISCIPLINELE

SPIRITUALE

Anul IV

**O BISERICĂ TRANSFORMATĂ
UMBLĂ CU HRISTOS**

**CREDINCIOSUL TRANSFORMAT
PRACTICĂ**

**DISCIPLINELE
SPIRITUALE**

Disciplinele Spirituale, Ghid de studiu

Autori: Muntean Sorin, Leucuța Mircea, Bodri Cristian, Alboni Ioan, Opriș Marcel, Foșlea Mircea, Mariș Adrian

Editare și corectare text: Roțcu Diana, Dogaru Daniel

© Biserica Metanoia Arad

Str. Tribunalul Dobra nr. 8

www.bisericametanoia.ro

Tel. 0257 255 226

Introducere

Scopul oricărui credincios este transformarea. Transformarea oricărui credincios însă, are un scop. Biblia îl prezintă în Romani 8:29 unde, vorbind despre credincioși, menționează că *Dumnezeu i-a hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său*. Expresia folosită în acel text, în original, descria procesul modelării unui lucru într-o asemănare permanentă cu altul. Noi am fost creați și mântuiți, pentru ca mai apoi să ajungem să ne asemănăm cu Isus. De aceea și scopul bisericii noastre este să fim ca ISUS, în cuvintele Apostolului Pavel din Galateni 4:19: *Cristos să ia chip în voi*.

Această transformare nu se întâmplă instantaneu, la convertire, ci este un proces în care *metanoia* (pocaința) își face desăvârșită lucrarea în viața credinciosului. În acest proces sunt anumite elemente spirituale cu rol de catalizatori, care ajută mult în schimbarea vieții și transformarea ei după modelul lui Cristos. Acestea sunt disciplinele spirituale, caracteristici ale vieții lui Isus, care însușite și practicate de credincios, îl vor ajuta să-și schimbe viața radical, nu doar de dragul de a fi altfel, ci pentru a ajunge ca Mântuitorul său, ca Isus.

De aceea în acest an ne-am propus să învățăm cum să *Umblăm cu Isus*, scopul nostru fiind acela de a ajunge să *Umblăm ca Isus*. În acest sens, disciplinele spirituale sunt tocmai catalizatorii care ne vor ajuta să facem acest lucru. Ele însă nu trebuie doar studiate, ci practicate. Acesta este scopul acestui ghid: să ne ajute să le descoperim mai bine, să le înțelegem mai profund, ca mai apoi să le și practicăm cu consecvență. De fapt, scopul ultim este să le trăim, fiindcă viața în Cristos Isus le cuprinde pe toate.

Disciplinele spirituale însă impun disciplină, în alte cuvinte, antrenament. Sunt un fel de exerciții spirituale care produc

disconfort firii pământești, fiindcă nu ne vin natural, de aceea mulți renunță ușor să le practice. Totuși, aceste discipline, când sunt însușite de către credincios, pot aduce multe binecuvântări și acea fericire pe care numai părțășia cu Isus o poate aduce în viața unui om. Ele te apropie de Isus, ele te fac să devii ca Isus, și devenind ca El, vei trăi ca El: practicând intimitatea cu Dumnezeu prin post și rugăciune, fiind mereu hrănit spiritual prin meditația în Cuvânt, având o atitudine cristică de slujire și supunere, trăind eliberat de fire în simplitate și de păcat prin mărturisire, sub imboldul Duhului prin călăuzire.

De aceea vă îndemn: în timp ce studiați disciplinele spirituale, începeți să le și practicați! Intenționat, regulat și cu perseverență. Nu va fi ușor la început, dar vă vor face bine. Feriți-vă însă să faceți din ele un set de reguli fariseice sau criterii de discriminare spirituală; ele sunt menite să devină obiceiuri de viață, care în mod natural să aducă supranaturalul în viața unui om. Iar când Isus va lua chip în noi, nu vom trăi noi, ci Cristos, în noi, și atunci cu adevărat vom ajunge la acea fericire și împlinire deplină după care tânjim toată viața.

Luați în serios provocarea, însușiți-vă aceste discipline spirituale și trăiți-le! Veți fi schimbați! Veți fi binecuvântați!

Cristian Barbosu

Pastor al Bisericii Metanoia, Arad

Calendar de studiu Discipline Spirituale – 2008

Săptămâna	Lecția	Disciplina
27 Oct – 02 Nov	Introducere	
03 – 09 Nov	Lecția 1	Meditația
10 – 16 Nov	Lecția 2	Călăuzirea
17 – 23 Nov	Lecția 3	Rugăciunea
24 – 30 Nov	Lecția 4	Mărturisirea
01 – 07 Dec	Lecția 5	Supunerea
08 – 14 Dec	Lecția 6	Simplitatea
15 – 21 Dec	Lecția 7	Slujirea

Lecția 1 ► MEDITAȚIA

Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune. (Iosua 1:8)

A Întrebarea 1:

De ce să studiem și să medităm asupra Scripturii?

Dacă definim scopul vieții creștine ca fiind: „să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să-L facem de cunoscut”, înțelegem că a-l cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a avea cheia vieții. *Viața veșnică* – afirmă Domnul Isus – este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat (Ioan 17:3). Pe Dumnezeu Îl putem cunoaște doar fiindcă El ni S-a revelat, ni S-a făcut cunoscut. Sursa primară a revelației este Scriptura.

O studiere și o meditare asupra Scripturii ar trebui să devină o practică obișnuită în viața fiecărui creștin. Doar așa vom ajunge să descoperim frumusețea chipului lui Dumnezeu, să ne familiarizăm cu căile Domnului și cu tiparele Lui de gândire și de lucrare.

A Întrebarea 2:

Citește Iosua 1:8. Ce este meditația? Care este diferența între meditație și studiu?

În societatea contemporană, adversarul nostru este specializat în trei lucruri: zgomot, grabă și aglomerație. Meditația reprezintă exact opusul acestora: liniște regeneratoare, contemplație, timp pus deoparte suficient de mult ca să poți auzi vocea lui Dumnezeu și de a urma Cuvântul Său, comuniune cu Dumnezeu. Prin meditație, dezvoltăm o prietenie intimă cu Isus (vezi Exod 33:11, Apoc.3:20). Meditația este devoțională, pe când studiul este analitic. Meditația presupune mai mult decât studiul, accentul punându-se pe pătrunderea și aplicarea pasajului. Cuvântul scris devine cuvânt viu care ți se adresează ție, personal.

A Întrebarea 3:

Dacă încercăm să definim chipul lui Dumnezeu în om prin prisma nevoilor fundamentale ale omului, deosebim trei nevoi principale: nevoia de Dumnezeu, nevoia de semnificație și nevoia de comuniune (de semeni). Conform pasajului din Matei 22:37-39, care este nevoia principală a omului? Și atunci care trebuie să fie motivația primă în meditația și studiul Scripturii? (vezi rugăciunea *Tatăl nostru*; Matei 6).

Discutați și alte motivații/alte alternative în apropierea voastră de Dumnezeu.

Tiparul în care au fost scrise majoritatea epistolelor este: teologie- practică. Și deși ele au fost scrise ca să răspundă unor nevoi specifice ale bisericilor, autorii s-au apropiat de problema specifică începând a-L prezenta în primul rând pe Dumnezeu și adevărurile Lui veșnice. De ce oare? Pentru că nevoia noastră

primordială este nevoia de Dumnezeu și cu cât mai mult ne împlinim această nevoie, întâlnirea cu Dumnezeu ne dă puterea ascultării de El și numai ascultarea de Dumnezeu aduce vindecare în sfera nevoilor noastre imediate. Atenție deci la modul în care ne apropiem de Dumnezeu!

A Întrebarea 4:

Procesul cunoașterii lui Dumnezeu implică două aspecte: primul ține de efortul nostru, celălalt de lucrarea Duhului Sfânt. Meditația este, în cea mai mare măsură, o disciplină pasivă, fiind caracterizată mai mult de reflectare decât de studiu, de ascultare decât de gândire, de detașare decât de încordare. În cadrul disciplinei meditației, mai puțin suntem noi, cei care acționăm, cât, mai degrabă, ne deschidem pentru a ne lăsa transformați. Invităm Duhul Sfânt să vină să lucreze înlăuntrul nostru – învățându-ne, curățându-ne, mângâindu-ne, muștrându-ne.

Acum, cu siguranță Duhul Sfânt Își face partea. Tu îți faci partea ta? Ai tu un loc al tău unde să stai să meditezi? Ai tu un timp zilnic destinat părtășiei în Cuvânt? Dacă nu, ești tu gata să îți faci timp pentru Dumnezeul tău, în ultimă instanță pentru tine? Unde? Când? Cum? Care sunt uneltele care te pot ajuta în acest sens? Discută cu cei din grup modalități de a cugeta/medita asupra Cuvântului Sfânt?

Întrebarea cheie, cu care trebuie să începi este aceasta: prin ce îmi vorbește mie textul acesta? Pune-ți întotdeauna această întrebare când citești, fie un verset, fie un simplu gând din Scripturi. Oprește-te, nu te duce mai departe, ci meditează, cugetă asupra lui. Chiar dacă îți rezumi citirea ta zilnică doar la acel verset, cugetă peste zi la semnificația lui în viața ta.

Nu uita: *disciplina* presupune disciplină. Iar aceasta înseamnă efort, renunțare, luptă. Și aceste lucruri trebuie să devină un mod de viață.

Am văzut de ce este important să medităm la Cuvânt, am văzut ce este meditația, am văzut cum se face această disciplină, am văzut care este aportul nostru. Nu se poate să nu fi observat și beneficiile acestei discipline. Trăim într-o lume nedreaptă, avem multe frustrări, nemulțumiri, avem nevoi neîmplinite. Trăirea cu bucurie în mijlocul deșertăciunii, împlinirea nevoilor noastre specifice ține în primul rând de cunoașterea Dumnezeului căruia te închini. La urma urmei devii asemenea Celui căruia te închini. Caută să te închini lui Dumnezeu, să meditezi la El și ai să devii ca El, un fiu de Dumnezeu. Și ai să vezi că toate problemele tale specifice pe orizontală vor începe să se dreagă, atâta timp cât legătura pe verticală este menținută și întreținută.

Exercițiu aplicativ:

Un exemplu de meditație. Ia un singur text, un singur eveniment, o singură parabolă. Intră în pielea personajului. Deschide Scriptura cu imaginație și creativitate. Acum ești vameșul, acum ești fiul risipitor..., acum ești Maria Magdalena sau Petru în curtea marelui preot... până când întreaga Scriptură devine autobiografică.

Exemplu: Ioan 6 – înmulțirea pâinilor:

Începe prin a te imagina pe tine însuși drept copilul care a primit de mâncare sau, poate, părintele lui. Încearcă să-ți folosești toate simțurile, pe măsură ce parcurgi încet pasajul. Ce întrebări crezi că și-a pus copilul, când a fost provocat de Andrei să își împartă pâinile și peștii cu Isus?

Încearcă să îți imaginezi povestea: iarba, dealurile, cum erau fețele oamenilor veniți să Îl asculte pe Isus?

Încearcă să auzi: sunetul apei, gălăgia copiilor, vocea Stăpânului, şușotelile din mulțime. Ce crezi tu că ziceau ei, ascultându-L pe Isus?

Încearcă să simți: țesătura aspră a hainelor, duritatea pământului, pielea crăpată a palmelor.

În cele din urmă încearcă să îți pui în mișcare emoțiile: ezitarea din momentul în care îți este adusă hrana, uimirea în fața miracolului...

Imaginează-ți apoi că ai rămas singur privind mulțimea plecând și Isus se așează lângă tine. După puțin timp, Domnul se întoarce către tine și te întreabă: Ce aș putea face pentru tine? Și începi să-I povestești ce ascunzi în inimă: nevoile, temerile, speranțele tale.

După ce ai terminat de vorbit, rămâi un timp tăcut. Apoi te întorci către Domnul și-L întrebi: Ce aș putea să fac eu pentru Tine? Și apoi îți lași inima să asculte în tăcere și rugăciune.

Prezența Lui te va copleși și, încet, încet vei începe o comunicare intimă cu Domnul tău. El îți va vorbi și tu vei deveni tot mai prieten cu El, aidoma lui Moise.

Ești gata să încerci?

Notițe din predică

Notițe din predică

Notițe din predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Lecția 2 ► CĂLĂUZIREA

...noi trebuie să înțelegem că întregul scop al lui Dumnezeu este să ne aducă în situația în care să putem umbla cu El în tăcere, cu calm, în mod constant, permițându-ne să creștem ca să fim colaboratorii Lui, să păstrăm o distanță între noi și El, dar totuși să fim uniți cu El, fiindcă am fost conformați chipului Fiului Său. (Dallas Willard)

Nevoia de călăuzire și scopul călăuzirii

Călăuzirea este poate cea mai radicală dintre disciplinele spirituale pentru că tratează esența umblării cu Dumnezeu. Călăuzirea presupune să-ți trăiești viața auzind vocea lui Dumnezeu și supunându-te în ascultare de Cuvântul Său.

Avem nevoie de mai mult decât de un manual de instrucțiuni. John White spunea: *S-ar putea să cauți călăuzire, dar Domnul vrea să-ți dea ceva mai bun: pe EL Însuși.* Ceea ce Dumnezeu ne-a dat într-adevăr, este o Călăuză. Secretul umblării în voia lui Dumnezeu este să stăm aproape de această Călăuză și să urmăm drumul pe care ne duce. Domnul Isus, Călăuza noastră, este exemplul suprem de ascultare de voia lui Dumnezeu. Filipeni 2:6-8 și Evrei 10:5-10 ne spun că scopul fundamental pe care l-a avut El, atunci când a venit pe pământ, a fost să facă voia Tatălui Său, să asculte de Dumnezeu.

A Întrebarea 1:

Definiți conceptul de călăuzire și rolul pe care îl are acesta în umblarea creștinului. Cum ar arăta umblarea voastră zilnică dacă ar înceta călăuzirea?

Întrebarea 2:

Citiți Matei 6:25-26 și Luca 12: 22-34, observând grija pe care o are Dumnezeu pentru cele mai mici detalii ale vieții noastre. Dacă Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre noi, plan care include mântuirea noastră, adoptarea noastră, suferința noastră, procesul de a ajunge asemănători chipului lui Cristos și gloriificarea noastră, și dacă interesul pe care Îl are Dumnezeu pentru noi merge până acolo încât și firele de păr de pe cap ne sunt numărate, ce concluzie puteți trage cu privire la voia specifică pe care Dumnezeu o are pentru viața noastră?

A Întrebarea 3:

Citiți Efeseni 2:10 și contextul acestui verset. Conform acestui verset putem fi liberi și călăuziți în același timp? Cum poate un credincios să aibă libertatea de acțiune dacă faptele lui au fost deja stabilite de Dumnezeu?

Realitatea predestinării credinciosului din eternitate și existența unui plan detaliat privitor la faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru copilul Său ca să umble în ele, nu anulează libera alegere a aceluia individ și nici nu exclude umblarea prin credință. Dumnezeu vrea ca fiecare dintre copiii Lui să se încadreze în mod voluntar în planul pe care Dumnezeu Îl are pentru el și să aleagă în mod voluntar să-I asculte poruncile și să împlinească planul pe care El îl are cu privire la viața sa.

A Întrebarea 4:

Comunică Dumnezeu inteligibil cu fiecare persoană? Când și cum v-a vorbit Dumnezeu ultima dată? Sunteți siguri că a fost vocea lui Dumnezeu? Argumentați!

Căi de comunicare și călăuzire

Conform Scripturii (vezi Iov 33:14-18, Evrei 1:1-2 sau 2 Timotei 3:14-17), Dumnezeu a folosit diferite mijloace pentru a da călăuzire, dintre care pe unele le folosește și în prezent: visuri, semne și minuni, sorți, comunicare față în față, Urim și Tumim, vocea directă a lui Dumnezeu, oracole, vedenii, simboluri, îngeri, profeți, sfetnici, *prin Fiul*, Scriptura, Duhul Sfânt, autoritatea apostolilor, oameni înzestrați de Dumnezeu, etc.

Cu privire la lucrurile despre care El a vorbit deja, nu mai este nevoie ca El să vorbească din nou. În fața unei situații de felul acesta, Dumnezeu se așteaptă ca noi să facem alegeri în conformitate cu voia Sa, pe care o cunoaștem, și să luăm decizii mature, înțelepte și responsabile. El vrea ca noi să fim liberi, dar în același timp să fim complet dedicați ascultării de El, slujirii și gloriei Lui. Dar, fiindcă El vrea să fim ființe umane cu voință liberă, El nu poate să ne conformeze vocii Lui fără a ține seama de libertatea noastră, exclud-o implicit. Acest lucru ne-ar distruge personalitatea.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci există un mijloc de călăuzire pe care Dumnezeu nu-l va folosi în raporturile Sale cu noi. El nu ne va dicta în fiecare minut ce să facem. S-ar putea ca unii să creadă că la fiecare cotitură a drumului, Dumnezeu ne spune ce să facem, sau că El ar voi să facă acest lucru și ne-ar sta la dispoziție dacă I-am cere. Dar nu ne-ar face această *călăuzire*

mai degrabă roboți care ar acționa în mod automat, în funcție de cum sunt programați?

A Întrebarea 5:

Observați și identificați în textul din Faptele Apostolilor 15:30–16:10 moduri concrete de călăuzire. Care sunt căile pe care le folosește astăzi Dumnezeu ca să vă călăuzească?

Condiții pentru a primi călăuzire și mijloace de călăuzire interzise

Este călăuzirea care vine de la Dumnezeu condiționată de anumite calități sau atitudini pe care ar trebui să le avem? Biblia ne spune că, pentru a avea călăuzire, trebuie să ascultăm de călăuzirea deja primită, să avem viața plină de blândețe și umilință. Pentru aprofundare citiți: 1 Samuel 13:1-14; 15:1-29; 28:1-19; Numeri 12:1-15.

De-a lungul timpului, oamenii au folosit multe metode pentru a găsi călăuzire, ajungând până acolo încât au căutat să cunoască viitorul din alte surse decât Dumnezeu Cel Adevărat. Pentru a vedea care sunt mijloacele de călăuzire interzise de Dumnezeu citiți: Deuteronom 13:1-3, 6-9; 18:9-12, 20; Proverbe 1:10; 3:31; 5:3-6; 6:12, 16-19; 13:16.

Exercițiu aplicativ :

Sugestii practice pentru cunoașterea vocii lui Dumnezeu în situații concrete:

- Hotărâți-vă să faceți voia lui Dumnezeu chiar dacă nu o cunoașteți încă (Ioan 7:17) ;

- Consultați-L pe Dumnezeu în toate situațiile (disciplina rugăciunii);
- Vedeți ce spune Scriptura despre problema cu care vă confrunțați (practicați meditația);
- Căutați răspunsuri în împrejurările providențiale, în sfatul înțelept, în bărbați înzestrați și femei înzestrate (aleși de Dumnezeu să conducă Biserica Sa), în activitatea de luminare a Duhului Sfânt, în bunul simț și în mărturia lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu;
- Faptul că nu sunteți călăuziți poate să însemne:
 - O problemă în relația voastră cu Domnul;
 - Dumnezeu vrea să vă bazeți pe El, sau că aveți deja suficiente informații pentru a lua o decizie înțeleaptă, matură;
- O dată ce ați luat o decizie, mergeți înainte prin credință indiferent de obstacole;
- În orice decizie, mulțumiți-I lui Dumnezeu (Romani 8:28; 1 Tesaloniceni 5:18).

A Întrebarea 6:

Dacă a fi călăuziți rezultă în primul rând din prietenia noastră cu Dumnezeu, astfel încât să-I cunoaștem căile și să dorim să umblăm pe ele (Ioan 10 și 15), la ce lucruri din viața voastră ar trebui să renunțați și ce ar trebui să adăugați pentru a adânci mai mult intimitatea voastră cu Hristos?

Dumnezeu vrea să luăm decizii corecte în umblarea noastră zi de zi cu El. Ca să ne ajute să facem acest lucru, El a ajuns să comunice cu noi la diferite nivele. O face fie prin Cuvânt, prin împrejurări sau prin luminarea minții, sau printr-o altă metodă, dar El va continua să comunice cu noi ca să ne descopere voia Sa.

Uneori, vocea Lui este atât de înceată și liniștită ca susurul blând al brizei de vară. Altădată, El strigă cu vocea unui tunet zicând: *Aceasta este calea*. Indiferent cum, Dumnezeu **vorbește**. El vine la noi la nivelul nevoii și al credinței noastre. Poate că până acum nu ați fost suficient de atenți pentru a-L auzi, sau poate nu ați știut cum să ascultați. Oricare ar fi situația, această lecție poate să fie pentru voi o încurajare pentru a o lua de la început, cu forțe noi.

Notițe din predică

Notițe din predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Lecția 3 ► RUGĂCIUNEA

O poartă de acces la Dumnezeu și un mijloc de transformare a propriei vieți

Motivația rugăciunii. De ce să ne rugăm?

Dacă privim cu atenție la realitatea din jurul nostru putem observa că oamenii, în general, și de foarte multe ori chiar și credincioșii, se bazează pe forțele proprii în mare parte a acțiunilor lor. *Voi depinde doar de strategia mea, de abilitățile și cunoștințele mele sau de resursele pe care le am*, spun cei mai mulți, și uită de rugăciune. Totuși, în momente de criză și disperare, când nu mai au nici timp, nici variante, când inteligența umană și puterile personale nu mai ajută, când nu mai există nici o soluție, atunci e timpul să facă o rugăciune.

Pe de altă parte, toți cei care au umblat cu Dumnezeu, au considerat rugăciunea drept cea mai importantă activitate din viața lor. Astfel, cuvintele din Evanghelia lui Marcu sunt un indiciu despre modul de viață al lui Isus: *A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo* (Marcu 1:35). Aspirația lui David către Dumnezeu a învins delăsarea și lanțurile somnului: *Mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu!* (Ps.63:6).

Când privim la apostoli, deși au fost solicitați să-și investească energia în alte lucruri importante și necesare, ei au hotărât să stăruiască în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului (Fapte 6:4). Pentru aceștia, rugăciunea nu a constituit o îndeletnicire neînsemnată, lăsată la periferia vieții; rugăciunea a fost însăși viața lor. Nu în ultimul rând, în Luca 18:1-8, vedem că Domnul Isus îi învață pe ucenici să se roage cu consecvență, prin exemplul

văduvei care stăruie pe lângă judecătorul nedrept să i se facă dreptate.

Din toate aceste exemple reiese că practicarea rugăciunii nu este o opțiune, ci o cerință ce nu poate fi negociată în viața credinciosului. Rugăciunea este cea care ne propulsează spre frontierele vieții spirituale. Între disciplinele spirituale, rugăciunea este foarte importantă pentru că ne conduce la o comuniune continuă cu Tatăl. Meditația ne familiarizează cu viața interioară, postul este un mijloc ajutător, studiul ne transformă mintea, dar disciplina rugăciunii este cea care ne conduce spre cea mai adâncă și totodată cea mai înaltă lucrare a spiritului uman.

Adevărata rugăciune dă viață și schimbă viața. Rugăciunea este calea principală pe care o folosește Dumnezeu pentru a ne transforma. Dacă nu dorim să ne schimbăm, nu vom face din rugăciune o caracteristică vizibilă a vieții noastre. Când ne rugăm însă, Dumnezeu, plin de har, ne dezvăluie treptat lucrurile care ne mai țin departe de El și ne eliberează de ele.

A Întrebarea 1:

Ce înseamnă rugăciunea pentru tine? În care dintre categoriile de oameni prezentate mai sus te încadrezi din perspectiva practicării rugăciunii în viața ta? Ce te motivează pe tine să te rogi?

Perspectiva biblică asupra rugăciunii – Când este timpul potrivit pentru rugăciune?

Nu este un lucru rău să te rogi în momente de criză. Rugăciunile disperate au reprezentat începutul vieții spirituale pentru mulți. Însă doar aceste rugăciuni nu sunt suficiente pentru a susține

viața spirituală. Mulți dintre noi cădem în această capcană, în care singurele rugăciuni sincere sunt cele din momentele de criză și suferință; restul timpului ne bazăm pe puterea și pe înțelepciunea noastră.

Citiți pasajele de mai jos și completați spațiile libere:

Romani 12:12 *Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. _____ în rugăciune.*

Efeseni 6:18 *Faceți _____, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. _____ la aceasta, _____, și rugăciune pentru toți sfinții,*

Coloseni 4:2 _____ în rugăciune, _____ în ea cu mulțumiri.

1 Tesaloniceni 5:17 *Rugați-vă _____.*

1 Timotei 2:1 *Vă îndemn, deci, _____, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii...*

A Întrebarea 2:

În lumina textelor de mai sus, ce puteți spune despre necesitatea rugăciunii în viața credinciosului? Tu ai un timp dedicat rugăciunii? Când te-ai rugat ultima dată?

Perspectiva biblică asupra rugăciunii – Unde și cum trebuie să ne rugăm?

Scriptura vorbește nu doar despre faptul că trebuie să alocăm timp pentru rugăciune, ci ne învață și că este bine să ne găsim un loc potrivit în care să ne rugăm, în intimitate, fără a fi deranjați. Evangheliile ne spun că și Isus făcea aceasta: *Se trezea dis-*

de-dimineată, până nici nu se lumina de ziuă, părăsea casa și Se ducea într-un loc retras, unde Se ruga (Marcu 1:35).

Este interesant de observat că Isus prefera să Se retragă în natură, pentru a Se ruga - fie sus pe munte, fie pe malul Mării Galileii. Citiți pasajele de mai jos și completați spațiile libere:

Matei 6:6 *Ci tu, când te rogi, intră în_____ ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în_____, îți va răsplăti.*

Faptele Apostolilor 10:9 *A doua zi, când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit să se roage_____, pe la ceasul al șaselea.*

A Întrebarea 3:

De ce crezi că este important să ai un loc pentru rugăciune? Care este locul tău favorit în care te rogi? Pe ce criterii l-ai ales?

Perspectiva biblică asupra rugăciunii – Pentru ce trebuie să ne rugăm?

În Scriptură există mai multe tipuri de rugăciuni: rugăciuni de laudă, de mulțumire, de mijlocire sau de cerere. Este bine să păstrăm un echilibru între acestea, fiindcă suntem tentați să ne concentrăm în rugăciune mai mult pe cereri decât pe laudă, mulțumire sau mijlocire. În altă ordine de idei, de multe ori ezităm să-I aducem lui Dumnezeu rugăciuni care par banale, astfel că ne forțăm să ne rugăm pentru lucruri care par mai nobile. Se creează în felul acesta o prăpastie între ceea ce credem noi că trebuie să spunem în rugăciune și ceea ce ne preocupă cu adevărat.

Rugăciunea *simplă* reușește să facă să dispară această prăpastie. Rugăciunea simplă este cea în care ne deschidem și spunem lui Dumnezeu exact ceea ce este în inima noastră. Nu trebuie să complicăm niciodată rugăciunea. Isus ne-a învățat să venim înaintea lui Dumnezeu la fel ca niște copii înaintea tatălui lor, cu deschidere, sinceritate și încredere. Dumnezeu răspunde rugăciunii, fiindcă Îl roagă copiii Săi.

A Întrebarea 4:

Enumeră câteva lucruri care te preocupă în aceste zile. Încearcă să i le spui lui Dumnezeu așa cum le simți. Cum e să te rogi în felul acesta?

Rugăciunea personală (în cămăruță) este accentuată în Scriptură, și prin ea au fost câștigate mari biruințe spirituale, după cum mărturisesc cei care au practicat-o. O altă formă a rugăciunii, întâlnită în special în Vechiul Testament, dar nu numai, este rugăciunea publică, în care una sau mai multe persoane se roagă cu voce tare, în fața unui grup de oameni pentru un anumit lucru sau scop. Iată câteva exemple:

1 Împ. 8:22-53 – rugăciunea lui Solomon la dedicarea templului;

1 Împ. 18:36-37 – rugăciunea lui Ilie pe muntele Carmel;

Ioan 11:41-42 – rugăciunea lui Isus la mormântul lui Lazăr.

Acest fel de rugăciune se practică în mod obișnuit în întâlnirile bisericii. Este important să observăm că un scop al rugăciunii publice este acela de a focaliza atenția celorlalți spre Dumnezeu, de a-i ajuta să se apropie de El. Din acest motiv, cuvintele și expresiile folosite, respectiv, forma de exprimare, joacă un rol

destul de important și trebuie alese cu mai multă grijă (*Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altmintrelea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde Amin la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?* – 1 Cor. 14:15-16).

A Întrebarea 5:

Ce te împiedică să te rogi în public? Enumeră câteva motive și discută-le cu ceilalți membri din grup.

Exercițiu aplicativ:

1. Ia o foaie de hârtie și fă o listă cu câteva motive de rugăciune personale, legate de familia ta sau de biserică.
2. Stabilește-ți un timp zilnic de 5 minute în care să te rogi specific pe baza listei respective.
3. Caută un loc unde poți să faci lucrul acesta fără a fi deranjat.
4. Încearcă să te rogi cu consecvență în timpul și locul pe care le-ai ales timp de o săptămână.

A Întrebarea 6:

Împărtășește grupului cum te-ai descurcat cu acest exercițiu și discutați efectul pe care îl are în disciplinarea vieții voastre de rugăciune.

Rugăciunea este unul dintre stâlpii pe care clădim viziunea bisericii noastre. Ea este un exercițiu al credinței, care va aduce

în viața credincioșilor, dar și a comunității, acea transformare de care mereu vorbim. De aceea este foarte important să fim disciplinați, practicând-o în mod personal, în grupurile noastre mici precum și în serviciile de închinare ale bisericii. Doamne ajută-ne !

Notițe din predică

Notiile de predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Lecția 4: ► MĂRTURISIREA

Atunci când auzim cuvântul *mărturisire*, cu toții înțelegem la ce se referă. De ce însă trebuie să vorbim despre o disciplină a mărturisirii? Cunoaștem că întoarcerea noastră la Dumnezeu are de-a face cu mărturisirea păcatelor și credința că jertfa lui Isus Hristos ne eliberează de pedeapsa pe care o merităm ca și consecință a lor. Pavel însă ne îndeamnă să *ducem până la capăt mântuirea noastră, cu frică și cutremur* (Filip. 2:12) învățându-ne că mântuirea este mai degrabă un proces decât un eveniment.

Cum se face însă că mărturisirea este inclusă în rândul disciplinelor comunității? Am crezut că este vorba de o problemă personală între individ și Dumnezeu și nu implică alți oameni. Suntem cât se poate de recunoscători învățaturii biblice, mult accentuată în timpul Reformei, că *este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos* (1 Tim. 2:5). De asemenea, suntem recunoscători învățaturii biblice redescoperite în zilele noastre, care ne îndeamnă: *mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții...* (Iacov 5:16). Ambele învățături se găsesc în Scriptură, și una nu o exclude pe cealaltă.

Mărturisirea este o disciplină dificilă pentru noi deoarece, adesea, privim comunitatea celor credincioși ca pe o părtășie a sfinților, înainte de a o vedea ca pe o părtășie a celor păcătoși. Credem că toți ceilalți sunt mult mai avansați în sfințenie, în timp ce noi suntem izolați și singuri în păcatul nostru. Nu putem suporta să dezvăluim altora eșecurile și slăbiciunile noastre. Ne închipuim că suntem singurii care călcăm alături de calea ce duce spre cer. De aceea ne ascundem unii de alții și trăim în minciuni voalate și în ipocrizie.

A Întrebarea 1:

Care crezi că este folosul mărturisirii? Împărtășiți în grupul vostru o experiență în care ați folosit mărturisirea în viața voastră.

Când practicăm mărturisirea așa cum trebuie se întâmplă două lucruri. În primul rând, suntem eliberați de sentimentul de vinovăție. În al doilea rând, nu vom mai fi atât de înclinați să păcătuim în același mod în viitor. Păcatul odată mărturisit va părea mai puțin atractiv. Este motivul pentru care știm că mărturisirea și iertarea sunt realități care ne transformă. Fără Cruce, disciplina mărturisirii nu ar fi decât o terapie psihologică. Ea este însă mult mai mult, implicând o schimbare obiectivă în relația noastră cu Dumnezeu și o schimbare subiectivă în noi, totodată constituind mijlocul prin care omul dinlăuntru se vindecă și se transformă.

Haideți să descoperim împreună câțiva pași ai mărturisirii!

A Întrebarea 2:

Citiți 1 Cor. 11: 26-34 și identificați primul pas al mărturisirii! În mod practic și personal ce ar trebui să facem pentru a împlini acest pas ?

A Întrebarea 3:

Privind în pilda fiului risipitor, ce atitudine a câștigat el atunci când și-a venit în fire? (citiți Luca 15:17-19)

Mărturisirea nu ajunge însă să-și desăvârșească lucrarea de transformare în mine dacă nu ajung să parcurg și pasul promisiunii. Promisiunile pe care le fac dovedesc că doresc cu adevărat să mă pocăiesc și că am dorința sinceră de a îndrepta lucrurile, asemenea lui Zacheu care a hotărât să facă la fel: *Dar Zacheu a stat înaintea Domnului, și I-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”* Isus i-a zis: *„Astăzi, a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.”* (Luca 19:8-9)

Rămâne însă de discutat modul practic în care pot să folosesc mărturisirea. În ce privește relația cu Dumnezeu, Ioan ne încurajează: *Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi* (1 Ioan 2:1-2).

A Întrebarea 4:

Cum și când mărturisim falimentele noastre înaintea lui Dumnezeu? De ce?

Când privim modul în care Isus îi trimite pe cei 12 și mai apoi pe cei 70 de ucenici în lucrare găsim că o face grupându-i doi câte doi, întărind astfel în noi convingerea că avem nevoie unii de alții. Parte din nevoia de comunitate se regăsește în conștiința faptului că nu suntem singuri în păcatul nostru și că trebuie să **dăm socoteală altora** de modul în care trăim pentru a putea fi

ajutați, așa cum ne învață și Pavel: *Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos.* (Galateni 6:1-2). Frica și mândria se țin scai de noi, dar fac la fel și cu alții, deoarece cu toții suntem păcătoși. Mărturisindu-ne unii în fața altora declanșăm o putere vindecătoare prin care omenescul din noi nu mai este negat, ci transformat.

A Întrebarea 5:

Când anume să-I mărturisim lui Dumnezeu și când înaintea oamenilor?

A Întrebarea 6:

Ce anume v-ar opri să vă mărturisiți falimentele înaintea unui om? Care credeți că ar fi riscul ?

A Întrebarea 7:

Cum ar trebui să arate omul sau oamenii înaintea cărora ești gata să le dai socoteală?

Disciplina mărturisirii pune capăt prefăcătoriei. Dumnezeu ne cheamă să fim o biserică care să mărturisească deschis fragilitatea naturii ei umane și care cunoaște harul dătător de iertare și de putere

al lui Hristos. Onestitatea duce la mărturisire și mărturisirea duce la schimbare. Să dea Dumnezeu încă o dată Bisericii harul de a redescoperi Disciplina mărturisirii.

Richard Foster

Notițe din predică

Notiile de predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Lecția 5: ► SUPUNEREA

Creștinul este un „Senior” întru totul liber, față de orice, și nesupus nimănui.

Creștinul este un desăvârșit slujitor, față de orice și supus tuturor.

Martin Luther

Importanța supunerii

Supunerea este probabil cea mai contorsionată și deformată dintre toate disciplinele spirituale, aplicată de mulți credincioși în modul cel mai păgubos cu putință, pentru că nimic nu înrobește mai mult ca fenomenul religios și nimic nu distruge mai mult personalitatea ca înțelegerea greșită a supunerii.

Pe parcursul celor 2000 de ani de creștinism, cei mai mulți dintre credincioși au fost expuși unei forme de supunere mutilate dar și mutilante în același timp. Rezultatul, fie au crescut diformi spiritual, fie au respins până și ideea de supunere.

Studiul acestei discipline vizează libertatea noastră în Hristos, disciplina fiind doar mijlocul prin care ajungem să fim stăpâni peste noi înșine și slujitorii iubitori ai tuturor.

A Întrebarea 1:

Încercați să definiți cu propriile cuvinte ce înseamnă disciplina spirituală a supunerii.

Considerați că definiția voastră are o bază biblică sau doar o anumită experiență social-religioasă?

Perspectiva supunerii în libertate

Învățătura biblică a supunerii vizează în principal spiritul în care relaționăm cu ceilalți oameni. Scriptura nu încearcă să impună o serie de relații ierarhice, ci doar să ne comunice că trebuie să avem toți o atitudine lăuntrică de supunere reciprocă. Putem rămâne robii propriului eu și slujitorii nimănu, sau să devenim robii Lui Hristos și slujitorii tuturor. Apostolul Petru le spune sclavilor din vremea lui să trăiască în supunere față de stăpânii lor (vezi 1Petru 2:18).

A Întrebarea 2:

După părerea ta, are sau nu sens, sfatul lui Petru ? Explică-ți poziția.

Piatra noastră de încercare

Viața lui Isus și învățătura Lui ne spun că drumul spre împlinirea de sine trece prin lepădarea de sine. Lepădarea de sine nu înseamnă să fii servil, să te desconsideri, să-ți negi individualitatea sau să-ți mortifici eul. Lepădarea de sine înseamnă să acceptăm că nu trebuie întotdeauna să ni se facă pe voie și că putem accepta și opinia celuilalt. Fericirea nu înseamnă obținerea lucrurilor dorite. Lepădarea de sine, prin asemănarea cu Hristos, ne va convinge că avem valoare infinită tocmai prin prețul cu care am fost răscumparați.

Lepădarea de sine va întări capacitatea noastră de a ne accepta pe noi înșine și de a înțelege și valoarea celorlalți oameni. Citește Marcu 8:34-38. Răspunde la următoarea întrebare.

A Întrebarea 3:

Ce a însemnat pentru tine: împlinirea de sine, lepădarea de sine, crucea, pierderea și câștigarea vieții?

Dacă putem privi acum lepădarea de sine ca pe o eliberare înseamnă că am pus temelia supunerii. Lepădarea de sine înseamnă libertatea de a face loc și altora, înseamnă să punem interesele lor chiar deasupra intereselor noastre. Nu ne autocompătimim, nu pozăm o atitudine de martiri, ci continuăm să ne lepădăm de noi înșine, să ne pierdem viața pentru Hristos (vezi Matei 10:39) și astfel să o câștigăm pentru veșnicie cu El.

Supunerea lui Hristos

Dacă citim Filipeni 2:8 vedem că Hristos *s-a făcut ascultător până la moarte de cruce*. Dar nu numai moartea i-a fost de cruce ci și viața, în supunere față de orice autoritate lăsată de Dumnezeu:

- față de părinți – Luca 2:51: *le era supus*
- autorități pământești – Luca 20:25: *dați Cezarului ce este al Cezarului*
- față de Dumnezeu Tatăl – Matei 22:21

A Întrebarea 4:

Fără viața de cruce a lui Hristos, ar mai fi avut moartea Lui de cruce același efect asupra vieții oamenilor? Dacă da, de ce da? Dacă nu, de ce nu?

Viața de cruce este viața unei supuneri voluntare și a unei slujiri liber consimțite (vezi Ioan 13:15).

Supunerea creștinului

Apostolul Petru se folosește de exemplul lui Hristos ca rațiune a supunerii noastre. Astfel, în 1 Petru 2:21-23, supunerea este tema etică prezentă în toată învățătura Noului Testament, fiind obligatorie pentru toți creștinii: bărbați și femei, părinți și copii, stăpâni și sclavi. Primul și singurul motiv convingător al supunerii este exemplul lui Isus (vezi Efeseni 5:21).

A Întrebarea 5:

Cum explici această supunere în frica Lui Hristos?

Apostolul Pavel se adresează bisericii, în Coloseni 3:18-22, și cheamă la subordonare și pe cei care în virtutea orânduirii sociale existente erau deja subordonați, dar și pe cei care dominau în societatea de atunci.

A Întrebarea 6:

Există vreo rațiune să chemi la subordonare pe cei deja subordonați, când, aparent, doar dominatorii ar avea nevoie de puțină smerire în viața lor?

Limitele supunerii

Limitele acestei discipline spirituale se găsesc în acele puncte în care ea devine distructivă, ajungând o negare a legii dragostei, așa cum ne-a fost transmisă de Domnul Isus, și un afront la adresa adevăratei supunerii biblice. Citește Matei 5,6,7 și în special Matei 22:37-39.

Apostolii, înțelegând viața de supunere a lui Isus, și-au trăit viața în supunere față de autorități și ceilalți oameni. Apostolul Pavel îndeamnă în Rom.13:1 ca *oricine să fie supus autorităților*. Atunci însă când statul nu și-a îndeplinit mandatul rânduit de Dumnezeu, și anume, acela de a face dreptate tuturor, tot ei, apostolii, au ripostat: Pavel în Fapte 16:37, sau Petru în Fapte 5:29

A Întrebarea 7:

Care sunt dificultățile cu care te lupți în stabilirea limitelor supunerii față de autoritățile statului, orașului sau companiei în care lucrezi ?

Supunerea înseamnă de fapt recunoașterea practică a unei autorități, părintele peste copil, soțul peste soție, autoritățile peste cetățeni, Dumnezeu Tatăl peste Dumnezeu Fiul. Supunerea funcționează concomitent cu slujirea. Cel ce a înțeles supunerea trăiește pentru împlinirea scopului acelei autorități pe care Dumnezeu a lăsat-o peste el, așa după cum a trăit Hristos.

Notițe din predică

Notițe din predică

Notițe din predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Lecția 6: ► SIMPLITATEA

O realitate interioară reflectată într-un mod de viață exterior

Nevoia de simplitate

Una dintre provocările majore ale societății postmoderne este necesitatea de a face alegeri cu privire la modul de viață cotidian. La fiecare pas suntem asaltați cu oferte care ne asigură că viața noastră va fi mult mai bună, mai interesantă sau mai ușoară în cazul în care decidem să apelăm la un anumit produs sau serviciu, ori să acționăm într-un anumit mod. La o privire mai atentă, trebuie să recunoaștem că această filozofie se bazează doar pe pofta de a stăpâni cât mai multe bunuri, o poftă care, însă, nu va putea fi satisfăcută vreodată (vezi Pv. 27:20).

Dincolo de acest aspect, impulsul natural al omului de a se ascunde și strădania de a afișa o altă imagine decât cea reală, nu fac decât să complice mai mult viața, și așa destul de încărcată.

Alternativa biblică la acest mod de viață este disciplina creștină a simplității, și anume, o realitate interioară care se reflectă într-un mod de viață exterior. Pentru a ne învăța să trăim o viață simplă, Dumnezeu nu se limitează doar la rearanjarea vieții exterioare; El re-creionează și viața noastră interioară. Astfel, simplitatea trebuie mai întâi înțeleasă și acceptată ca și atitudine de viață, pentru a putea fi apoi trăită.

A Întrebarea 1:

Încercați să definiți cu propriile cuvinte conceptul de simplitate, prin intermediul unor aspecte similare, sau care caracterizează simplitatea.

Care credeți că ar fi inamicii simplității (aspecte opuse simplității)?

Perspectiva biblică asupra simplității

O caracteristică a *zilelor din urmă* este atitudinea de nemulțumire (cf. 2 Tim. 3:2). În acest context, Pavel spune că *dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, să fim mulțumitori* (vezi 1 Timotei 6:6-12).

A Întrebarea 2:

În lumina textelor de mai sus, de ce credeți că Scriptura ne îndeamnă la trăirea unei vieți cât mai simple și care sunt aplicațiile acestor adevăruri, pentru noi, astăzi?

Un om poate trăi cu intensitate fără să posede mormane de lucruri.

Richard E. Byrd

Dacă într-o societate relativ simplă, ca aceea din vremea Lui, Domnul Isus a accentuat atât de puternic pericolul pe care-l reprezintă bogăția pentru spirit, cu atât mai serios ar trebui să privim noi, cei care trăim în cultura secolului XXI, problema legată de posesiunile noastre. O viață *încărcată* ne trage în jos de pe Calea Împărăției lui Dumnezeu. Avertismentul Domnului Isus din

Luca 18 este unul foarte serios: bogățiile (acumulările materiale de orice fel) pot fi o piedică serioasă în moștenirea Împărăției.

A Întrebarea 3:

Citiți Luca 18:18-30 și imaginați-vă că sunteți cel care vorbește cu Domnul Isus. Există în viața ta lucruri (posesiuni) pentru care ai simți cea mai mare întristare și poate chiar ai pleca mâhnit dacă Domnul ți-ar cere să renunți la ele?

Îndemnul Domnului Isus de a vinde tot și de a da săracilor pare unul radical, dar era singura soluție pentru ca acel om bogat să-și dezlipească inima de bogății. În Matei 6 :19-34, Domnul Isus a precizat foarte clar faptul că *acolo unde este comoara ta, va fi și inima ta*. Încercarea de a sluji la doi stăpâni (Dumnezeu, respectiv Mamona = bogății), nu face decât să complice viața. Simplitatea înseamnă, în acest caz, libertatea de a trăi o viață fără îngrijorări cu privire la ce vom bea, ce vom mânca sau cu ce ne vom îmbrăca. Iar promisiunea este că, atunci când căutăm **mai întâi** Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, toate cele necesare vieții ne vor fi date **pe deasupra**.

Puritatea inimii înseamnă să-ți dorești un singur lucru.

Soren Kierkegaard

Omul modern poate fi tentat să se închine lui însuși, altor oameni, sau bunurilor de orice fel. O dorință insatiabilă după bunuri presupune că acestea îl pot satisface pe om mai mult decât Dumnezeu. De fiecare dată când o persoană își stabilește prioritățile pe bunuri, mai degrabă decât pe Creatorul bunurilor, ea este vinovată de idolatrie. Din acest motiv, Pavel îi sfătuiește pe cei bogați să nu se încreadă în averile lor, ci în Dumnezeu, și să facă parte și altora din ele, cu dărnicie (vezi 1 Tim. 6:17-19).

Exercițiu aplicativ:

Un exercițiu benefic în scopul simplificării vieții este acela de a dărui sau a vinde lucruri care nu îți sunt cu adevărat necesare. În acest sens, faceți-vă o listă și un plan de acțiune pe baza cărora să renunțați în mod periodic la diverse bunuri.

Aspecte ale simplității

Pentru a menține echilibrul în privința aspectelor economice, trebuie adăugat faptul că Dumnezeu nu intenționează să ne lipsească de resurse materiale adecvate. Biblia nu aprobă ascetismul extrem, afirmând răspicat și cu consecvență că întreaga creație este bună și trebuie să ne bucurăm de ea.

Ascetismul produce o diviziune nebiblică între o lume spirituală bună și o lume materială rea. Ascetismul și simplitatea sunt astfel incompatibile. În timp ce ascetismul afirmă renunțarea la orice posesiuni, simplitatea pune posesiunile într-o lumină biblică și ne ajută să dobândim o perspectivă corectă asupra proprietăților noastre. Simplitatea este singurul lucru care ne poate reorienta viața în așa fel încât să ne putem bucura de posesiunile noastre fără să ne lăsăm distruși de ele.

A Întrebarea 4:

Simplitatea nu se reduce doar la aspecte economice, în pofida faptului că acesta este domeniul primordial. Citiți următoarele texte și discutați alte expresii ale simplității care apar. În ce domenii ale vieții credeți că se pot aplica acestea?

Romani 12:3, 10, 16 _____

Tit 2:1-6, 12 _____

Iacov 5:12 _____

Expresia exterioară a simplității

Simplitatea nu poate fi descrisă doar ca o realitate lăuntrică. Ceea ce se află în interior nu devine realitate, până când nu are și o manifestare exterioară. Experimentarea duhului eliberator al simplității va afecta modul în care trăim. Simplitatea este disciplina care ne eliberează atât de tirania eului nostru, cât și de tirania lucrurilor sau de cea impusă de oamenii din jurul nostru. În acest sens, evaluați-vă viața prin prisma următoarelor

Principii de control pentru exprimarea exterioară a simplității:

1. Cumpără lucruri pentru folosul lor, nu pentru statutul lor (fă diferența între lucruri care îți sunt necesare și lucruri pe care le dorești; cumpără doar lucrurile pe care ți le permiți);
2. Formează-ți obiceiul de a dărui lucruri;
3. Învăță să te bucuri de lucruri și fără să fie ale tale;
4. Fii mulțumit cu ceea ce ai (vezi Evrei 13:5):
5. Respectă învățătura lui Isus cu privire la un mod de a vorbi simplu și sincer (vezi Mt. 5:37);
6. Nu urmări să-i impresionezi pe alții cu titlurile, meritele sau posesiunile tale;
7. Respectă-l pe cel de lângă tine, așa cum este;

8. Respinge orice lucru care îți creează dependență. Simplitatea înseamnă libertate, nu sclavie.

A Întrebarea 5:

Cum te raportezi la aceste adevăruri: care îți este cel mai de folos, în care domeniu mai trebuie să lucrezi, care ți se pare nerealist?

Exercițiu aplicativ:

Menționați un lucru pe care l-ați putea face săptămâna viitoare pentru a vă simplifica viața. Faceți-l!

A Întrebarea 6:

Sub ce formă ceea ce ai învățat în această lecție te va influența data viitoare când vei merge la cumpărături (haine, electrocasnice, mobilă, autoturism, etc.)?

Notițe din predică

Notiile de predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Lecția 7: ► SLUJIREA

Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.

Matei 20:28

Scopul disciplinei slujirii

Scopul acestei lecții este ca tu să înțelegi adevărata semnificație a slujirii creștine, să descoperi oportunități de slujire și să îți dezvoltți potențialul de slujitor în biserica lui Cristos. Prin cultivarea disciplinei slujirii în viața ta, vei aduce mai multă glorie și cinste lui Dumnezeu. Prin slujirea ta, Împărăția lui Dumnezeu se va lărgi, influența bisericii tale va crește, iar tu vei fi un exemplu pentru cei din jurul tău.

Motivația acestei lecții este ca tu să observi nevoia de slujire în viața ta și să o împlinești.

Definirea biblică a slujirii

În biserică, slujirea este disponibilitatea de a merge în jos, într-o lume centrată pe a urca cât mai sus. În societate, ideea de a sluji sau de a servi are de-a face cu munca prestată în folosul sau interesul cuiva. Acest fel de slujire implică lipsa unui câștig material.

Slujirea nu este doar o disciplină spirituală ci este modul în care credinciosul își orientează întreaga viață. Viața credinciosului este o viață dedicată în totalitate slujirii. Să fii creștin înseamnă să fii un slujitor.

A Întrebarea 1:

Privind la exemplul lui Isus Hristos, scrie în cuvintele tale, ce este slujirea despre care vorbește Scriptura?

Filipeni 2:5-10 _____

Ioan 13:12-15 _____

Galateni 6:2 _____

Exemplul Domnului Isus a arătat că drumul spre măreție este o caracteristică a umilinței. El i-a învățat pe ucenicii Lui că secretul pentru a deveni mare este alegerea de a deveni slujitorul tuturor. Hristos a ilustrat această învățătură prin faptul că S-a dezbrăcat de hainele Lui și S-a încins cu un ștergar și a spălat picioarele murdare ale ucenicilor Lui, identificându-Se astfel cu cel mai de jos slujitor al unei case.

A Întrebarea 2:

Slujirea este adeseori legată de dorința de răsplătire sau recunoaștere a meritelor. Citește Matei 20:20-28. Ce înseamnă să fii cu adevărat mare, din perspectiva lumii și din perspectiva Împărăției lui Dumnezeu?

Dacă simți că vrei să fii mare în Împărăția lui Dumnezeu, fii bucuros, fiindcă El nu este împotriva dorinței tale, dar trebuie să lucrezi după principiile Împărăției lui Dumnezeu și nu după cele ale lumii.

Despre motivația în slujire

Natura păcătoasă a omului este cel mai perfid dușman al lui. De aceea trebuie să avem grijă la faptul că diavolul întotdeauna va ispiti orgoliul și eul nostru. În acest sens el ne va amăgi să ne îmbrăcăm cu o slujire a îndreptăririi de sine în loc să fim adevărați slujitori.

O motivație corectă în slujire va sta întotdeauna ca mărturie a unei învățături biblice corecte. Nu este nimic mai josnic pentru tine, dacă ai înțeles slujirea biblică, decât să te folosești de ea pentru a obține anumite interese personale sau chiar să încerci să te justifici prin slujire înaintea lui Dumnezeu. Și pentru că Dumnezeu nu se uită la ce izbește ochiul, inima ta este cel mai important lucru pentru Dumnezeu, atunci când tu slujești. În această capcană erau prinși unii dintre farisei și cărturari.

A Întrebarea 3:

Care crezi că este diferența dintre adevărata slujire și slujirea îndreptăririi de sine? Discută acest aspect în cadrul grupului, folosind textul din Matei 23:11-12 (în context), precum și tabelul de la sfârșitul lecției.

Modele de slujire

Unii credincioși confundă și limitează slujirea lui Cristos doar la aspectele rugăciunii, citirii Bibliei sau mersului la biserică. Alții, dimpotrivă, neglijează tocmai aceste aspect și accentuează venoia

diferitelor activități religioase în viața lor. Ei sunt tot timpul atât de ocupați cu slujirea lui Dumnezeu, încât nu mai au timp de părtășie cu El.

Astfel, s-a ajuns la ideea că slujirea lui Dumnezeu ar avea două aspecte. Dar pentru Dumnezeu ea are unul singur. Și așa trebuie să gândim și noi. Cei care fac această diferență se încadrează în categoria „copiilor în credință” care încă au nevoie de laptele duhovnicesc pentru a crește. Omul matur în Cristos este cel care Îl iubește pe Dumnezeu mai mult decât orice, dar, când pleacă din timpul său de intimitate cu Dumnezeu, el este deja un slujitor eficient. Cu timpul, el devine una cu Cristos în trăirea lui. Acest fel de creștin este roditor în lucrarea lui. Celelalte două categorii ajung la epuizare și frustrări în viața de credință. Cel mai rău scenariu în care poate ajunge un creștin este cel al complacerii în starea în care se află, crezând că așa trebuie să fie viața de credință.

A Întrebarea 4:

Citește Luca 10:38-42 și notează modul în care au slujit Marta și Maria lui Isus Cristos. Meditează la acest aspect și notează lucrurile care îți sunt descoperite. Ce înveți din acest exemplu?

Marta	Maria

Ucenicii au spus la un moment dat: *nu este potrivit pentru noi să lășăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese* (Fapte 6:2). Motivația lor era că ei trebuiau să se dedice în totalitate rugăciunii și predicării Cuvântului. Unii complică lucrurile aici, încercând să pară mai spirituali, dar atât în acest caz cât și în acel

al Martei și Mariei, totul se reduce la contextul în care se aflau ei. Iar aceasta nu înseamnă că cineva face o slujire mai bună, ci, că, în anumite contexte, e mai bine să stai și să te rogi, iar în alt context, e mai important să faci curățenie, să faci de mâncare, tăiței sau prăjituri, să te jertfești și să porți sarcinile altora.

Aplicarea slujirii în viața ta

Să fii slujitor în cadrul bisericii înseamnă să fii un slujitor în toate aspectele vieții tale. În ceea ce privește aplicațiile acestei lecții, ele sunt în relație cu tine însuși, cu Dumnezeu, și cu alții. De aceea, decide să slujești și să iei hotărâri clare în acest sens. Folosește motivația corectă și caută să slujești Bisericii lui Cristos și semenilor tăi. Mai jos notează ce faci, în mod concret, în privința slujirii tale, precum și noi metode prin care să dezvolti slujirea în viața ta.

A Întrebarea 5:

Slujirea în raport cu Dumnezeu

În ce fel Îi slujești acum lui Dumnezeu, în părtășia intimă care o ai cu El (vezi exemplul Mariei)? Ce îți spune El în ultima vreme că vrea să faci pentru El?

Slujirea în raport cu familia ta

Dacă ești părinte, care sunt câteva modalități prin care slujești copiilor tăi? Este valabil și pentru bunici, în relația cu copiii și nepoții lor.

Dacă ești căsătorit, cum slujești partenerului tău? În cadrul grupului discutați, oferiți și notați idei în acest sens.

Dacă ești copil, cum slujești părinților tăi? Ce poți face ca relațiile din cadrul familiei să fie mai bune și caracterizate de bucurie? Oferă idei și notează alte modalități, oferite de cei din grupul tău.

Slujirea în raport cu biserica ta

Care sunt câteva moduri prin care slujești în biserica ta? Cu ceea ce ai, știi și poți să faci, ia hotărâri și notează cel puțin trei moduri în care vei sluji în cadrul bisericii tale.

Exercițiu aplicativ:

Alcătuiește un proiect de slujire în cadrul grupului – fie arătați nevoia de a fi slujit într-o anumită problemă, fie vă manifestați disponibilitatea de a sluji. Stabiliți în mod concret ce veți face, când veți începe și pe ce perioadă vi asumați respectivul proiect.

Slujirea îndreptățirii de sine	Adevărata slujire
Vine prin eforturi umane; își găsește plăcerea în planificare și punerea în practică.	Vine din relația cu Isus Cristos, care îl împuternicește pe credincios în vederea slujirii.
Este atrasă de lucrările de mare anvergură. Îi place să intre în acțiune când slujirea este titanică.	Nu face deosebire între proiectele mari și cele mici, iar când diferența este remarcată, slujirea mai mică efectiv este cea mai importantă.
Pretinderecompenseexterioare. Vrea ca să primească aplauze, să-i fie văzute rezultatele și apreciate. Toate în contextul unei "modestii religioase."	Rămâne ascunsă, nu se teme nici de zgomotul și lumina atenției, dar nu le caută. Aprobarea divină îi este îndeajuns.
Este preocupată de rezultate și așteaptă același răspuns.	Nu dorește să vadă rezultatele, bucurându-se doar de slujire. Poate sluji pe prieteni și vrăjmași deopotrivă.
Alege pe cine să slujească.	Nu este discriminatorie. Slujește tuturor.
Este influențată de dispoziție și capricii. Slujește doar când simte că trebuie să slujească.	Slujește pur și simplu știind că există o nevoie.
Este temporară, în special cât durează proiectele de slujire.	Este un mod de viață.
Este lipsită de sensibilitate. Se impune și cere oportunitatea de a sluji.	Ascultă cu delicatețe și răbdare înainte să acționeze.
Distruge spiritul comunitar; o dată ce i se îndepărtează toate ornamentele religioase, ea urmărește slava individului.	Zidește comunitatea. E atentă la nevoile celorlalți, în liniște și fără pretenții.

Notițe din predică

Notiile din predică

Notiile din predică

Prin ce ți-a vorbit Dumnezeu în predica din weekend?

Bibliografie

Boice, James Montgomery *Fundamente ale Credinței Creștine*, Oradea: Institutul Biblic „Emanuel”, 2000

Foster, Richard *Disciplinele Spirituale*, Cluj: Logos, 1996

Ortberg, John *Viața pe care ți-ai dorit-o întotdeauna*, Arad: Majesty Press, 2007

Willard, Dallas: *În căutarea călăuzirii*, Societatea Misionară Română, 1990

*** *Viața creștină (Manualul studentului)*, BEE International, Cluj-Napoca: Fundația E.B.E. România, 2003

